

Dit is hoe

Auteur Astrid Boonstoppel

Over het boek: Cato lijkt alles voor elkaar te hebben, maar van binnen worstelt ze. Als haar perfecte leven barsten begint te vertonen, keert ze steeds meer in zichzelf. De enige bij wie ze terecht kan is Adrian, haar vriend die ze online heeft leren kennen en haar nooit zal verlaten.

Check hier een fragment uit het boek!

Mijn moeder had haar bedenkingen gehad, maar ik had haar de hele zomer lang geprobeerd te overtuigen. Ik moest en zou naar dat feest. Alle andere meisjes uit mijn klas mochten ook, had ik gezegd. Ik zou oppassen, me goed gedragen, op tijd thuiskomen. Als ik niet mocht gaan, zou ik de enige zijn die het zou missen. Mijn moeder gaf toe. Niet van harte, maar het mocht.

'Doe je voorzichtig?' riep ze toen ik wegfietste, en ik zwaaide. Het feest zou in de tuin zijn en zodra ik Lianne straat in fietste, hoorde ik de muziek al stampen. Bij de ingang dwalde een meisje achter een tafel een oranje cocktail in mijn handen. Er zat een rietje in.

'Leuk dat je er bent!' Ze lachte er vriendelijk bij, alsof ze me kende, of van het welkomstcomité was. Voordat ik haar kon bedanken of kon vragen wat er in het drankje zat, was ze al bezig met de volgende in de rij. Ik keek om me heen. Er hingen gekleurde lampen in de bomen en fakkels verlichtten het pad dat het gazon scheidde van een bloemperkje. De meeste mensen herkende ik niet,

hoewel ze elkaar wel allemaal leken te kennen. Ik vermoedde dat ze van Lianne's oude school waren. Ik had veel tijd gestoken in het uitzoeken van het perfecte cadeau voor Lianne, maar omdat er een cadeauafel klaarstond met al flink wat pakjes erop, besloot ik mijn cadeau met het kaartje eraan daarop neer te leggen en daarna op zoek te gaan naar Lianne. Ik nam een paar grote slokken van de cocktail. Hij was lekker zoet en ik proefde de alcohol nauwelijks.

'Cato', riep Lianne toen ze me zag. 'Wat fijn dat je bent gekomen.' Ze omhelsde me en stelde me voor aan de drie jongens die om haar heen stonden.

'Dankjewel voor de uitnodiging,' zei ik. 'Gefeliciteerd met je verjaardag! En wat een geweldige feest!' 'Je glas is bijna leeg,' zei ze. 'Luuk, wil jij voor Cato een nieuwe halen? En voor mij ook meteen wat meenemen?' vroeg ze aan een van de jongens. Binnen twee minuten was hij terug met een dienblad vol met kleurige drankjes.

'Hier,' zei Lianne. 'Geniet ervan.' Ze gaf me een groene cocktail met een citroentje erin. Zelf nam ze een roze

met limoen. 'Je moet ze allemaal proberen voor je naar huis gaat. Echt doen, hoor. Veel plezier!' Ik schaamde me nu als ik terugdenk aan hoe leuk het was, maar dat was het. Hoe bijzonder ik me voelde, want dat voelde ik me. Hoezeer ik genoot, want dat deed ik. Ik moest open kaart spelen, alles vertellen. Want ik wil eerlijk zijn. Dus hier is het. Dit is hoe het ging. Waarschijnlijk had ik Lianne's tip over het uitproberen van alle cocktails niet zo letterlijk moeten nemen. Maar ze waren zo lekker, de muziek was geweldig en iedereen was zo aardig tegen me. Na drie cocktails raakte ik wat meer op mijn gemak. Een van de jongens, ik dacht dat hij Felix heette, of misschien Fons, trok me de dansvloer op, of in elk geval het stuk grasveld waarop werd gedanst. Mijn remmingen waren verdwenen, de muziek trilde in mijn oren en mijn lijf en ik danste met wilde bewegingen. Precies hoe ik altijd al eens had willen dansen.

Schaamteloos, vrij. Tijdens een wat rustiger nummer drukte Felix of Fons zich dicht tegen me aan. Ik voelde zijn handen op mijn billen en zijn kruis hard tegen mijn buik. Het gaf niet. Ik vond het niet erg. Alles was helemaal oké. Mijn glas was nog niet leeg, of ik kreeg een nieuwe cocktail in mijn handen gedrukt. De drankvoorraad leek onuitputtelijk, iedereen lachte. Het was fantastisch. Het was net alsof ik er echt bij hoorde.

Ongeveer vanaf hier zijn mijn herinneringen onscherp. Het vervolg van de avond is wazig, alsof ik door een ruit kijk waar een dikke laag vaseline overheen gesmeerd

het ging

is. De vormen en geuren kan ik onderscheiden, de details niet. Ik weet nog dat ik omviel. Het deed geen pijn, want ik viel in het gras. Het rook naar aardse en een beetje naar mest. Alles draaide, als een versneld afgespeelde film maar dan in een cirkel.

'Waarom heb je haar eigenlijk uitgenodigd?' vroeg iemand. Ik lag nog op de grond. 'Mijn vader werkt voor haar vader. Hij zei dat ik haar moest vragen. Ze is van mijn nieuwe school. Ik had geen keus, ik ken haar nauwelijks,' hoorde ik Lianne zeggen. 'Ik had nooit gedacht dat ze echt zou komen maar ach, ze zorgt in elk geval wel voor vermaak.'

Iedereen lachte. Ik ook. Ik lachte met de rest mee omdat het hilarisch was, harder en harder, tot ik moest overgeven.

Over de auteur....

Astrid Boonstoppel (1983) schrijft al verhalen zolang als zij zich kan herinneren. Ze groeide op in Reeuwijk, als oudste van drie zusjes.

Astrid studeerde Algemene Cultuurwetenschappen en Media en Journalistiek aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. Na haar afstuderen schreef ze jarenlang persberichten, opinieartikelen, nieuwsberichten en speeches voor politici. Nu werkt zij als communicatieadviseur bij een non-profit organisatie.

